

JAMES REDFIELD

HET TIENDE INZICHT

Je een beeld vormen van het pad

Ik liep naar de rand van de granietachtige rotspunt en keek in noordelijke richting uit over het landschap daarbeneden. Voor mijn ogen strekte zich een grote en adembenemend mooie vallei van het Appalachegebergte uit, misschien tien of twaalf kilometer lang en acht kilometer breed. Door de vallei liep een kronkelende rivier die zich door grote open grasvlaktes en dichte kleurrijke bossen slingerde – eeuwenoude bossen, met bomen die tientallen meters de lucht in staken,

Ik wierp een blik op de ruw geschetste kaart die ik in mijn hand had. De vallei kwam helemaal overeen met de tekening: de steile bergkam waarop ik stond, de weg die naar beneden leidde, de weergave van het landschap en de rivier, de golvende heuvels daarachter.

Dit moest de plek zijn die Charlene getekend had op het briefje dat in haar kantoor gevonden was. Waarom deed ze dat? En waarom was ze plotseling verdwenen?

Er was nu een maand voorbij sinds Charlene voor het laatst contact had gehad met haar partners van het onderzoeksbureau waar ze werkte. Tegen de tijd dat Frank Sims, haar collega, bedacht had dat hij *mij* wel eens kon bellen, was hij al duidelijk ongerust.

‘Ze gaat er wel vaker op eigen houtje op uit,’ had hij gezegd, ‘maar ze is nog nooit zo lang weggebleven, zeker niet als ze al vergaderingen had gepland met trouwe klanten. Er klopt iets niet.’

‘Hoe kwam je op de gedachte mij te bellen?’ vroeg ik.

Hij beschreef daarop een deel van een brief die hij in Charlenes kantoor had gevonden. Het was een brief die ik haar maanden tevoren had geschreven, waarin ik verslag deed van mijn ervaringen in Peru. Er zat, zei hij, een krabbeltje bij met daarop mijn naam en telefoonnummer.

‘Ik bel iedereen die iets met haar te maken heeft,’ voegde hij eraan toe. ‘Tot nu toe schijnt niemand iets te weten. Naar die brief te oordelen ben je een vriend van haar. Ik hoopte dat je iets van haar gehoord had.’

‘Het spijt me,’ zei ik, ‘ik heb haar al vier maanden niet gesproken.’ Terwijl ik dat zei, kon ik me nauwelijks voorstellen dat het al zo lang geleden was. Vlak nadat ze mijn brief had ontvangen, had Charlene me opgebeld en een lang bericht op mijn antwoordapparaat achtergelaten. Ze gaf uiting aan haar enthousiasme over de Inzichten en commentaar op de snelheid waarmee de kennis erover zich leek te verspreiden. Ik had haar boodschap verscheidene malen afgeluisterd, wist ik nog, maar haar terugbellen had ik uitgesteld – ik hield mezelf voor dat ik haar later wel zou bellen, morgen wellicht, of overmorgen, als ik eraan toe was. Ik wist op dat moment dat, als ik met haar zou praten, ik gedwongen zou zijn me de details van het Manuscript te herinneren en ze uit te leggen, en ik hield mezelf voor dat ik meer tijd nodig had om na te denken, om te verwerken wat er gebeurd was.

De waarheid was, natuurlijk, dat delen van de Belofte me nog steeds ontgingen. Zeker, het vermogen om me te verbinden met een spirituele kracht in mijn binnenste had ik vast kunnen houden, en dat was een grote steun voor me, nu het met Marjorie was stukgelopen. Momenteel bracht ik veel tijd alleen door. Meer dan ooit was ik me bewust van intuïtieve gedachten, dromen en de lichtende gloed van een ruimte of een landschap. Maar tegelijkertijd was het feit dat er maar sporadisch toevalligheden optraden een probleem geworden.

Ik kon me bijvoorbeeld volkomen opladen met energie, me bewust worden van de meest brandende vraag die op dat moment in mijn leven speelde, en kreeg dan meestal een heldere ingeving over wat ik kon doen of waar ik heen moest om het antwoord te vinden – maar als ik daar dan naar handelde, gebeurde er maar al te vaak niets van enig belang. Er kwam geen boodschap, er gebeurde niets toevalligs.

Dat gold vooral wanneer mijn intuïtie me ingaf iemand op te zoeken die ik al enigszins kende, een oude bekende of zo, of iemand met wie ik gewoonlijk samenwerkte. Af en toe vonden zo iemand

en ik dan iets nieuws waar we allebei belangstelling voor hadden. Maar even zo vaak kon het gebeuren dat mijn initiatief, hoe ik ook mijn best deed er energie in te steken, volkomen van de hand werd gewezen, of, en dat was nog erger, enthousiast werd ontvangen om daarna alleen maar mis te lopen en ten slotte te eindigen in een stortvloed van onvoorziene irritaties en emoties.

Dergelijke mislukkingen hadden me niet verbitterd gemaakt, maar ik had me gerealiseerd dat ik iets miste als het erom ging op de lange termijn volgens de Inzichten te leven. In Peru zat er een enorme vaart achter mijn ontwikkeling. Ik handelde vaak spontaan en met een vertrouwen, een geloof dat uit wanhoop werd geboren. Toen ik weer thuiskwam echter, en weer te maken had met mijn gewone omgeving – vaak omringd door regelrechte sceptici – leek het of ik die intense verwachting, die vaste overtuiging dat mijn ingevingen werkelijk ergens toe zouden leiden, kwijtraakte. Het was duidelijk dat ik een vitaal onderdeel van de kennis vergeten was... of misschien nog niet ontdekt had.

‘Ik weet gewoon niet wat ik verder nog kan doen,’ had Charlenes collega benadrukt. ‘Ze heeft een zus ergens in New York, geloof ik. Jij weet waarschijnlijk ook niet hoe je haar te pakken kunt krijgen, hè? Of ken je iemand anders die zou kunnen weten waar ze zit?’

‘Nee,’ zei ik, ‘het spijt me. Charlene en ik zijn eigenlijk bezig een oude vriendschap nieuw leven in te blazen. Van haar familieleden herinner ik me niets en ik weet niet met wie ze momenteel bevriend is.’

‘Nou, ik denk dat ik dan maar aangifte ga doen, tenzij jij een beter idee hebt.’

‘Nee, ik denk dat je daar goed aan doet. Zijn er nog andere aanwijzingen?’

‘Alleen een of andere tekening; het kan zijn dat daar een bepaalde plaats op aangegeven wordt. Het is moeilijk te zeggen.’

Later had hij me een fax gestuurd van het briefje dat hij in Charlenes kantoor had gevonden, compleet met de ruwe schets van elkaar kruisende lijnen en nummers met vage aanwijzingen in de kantlijn. En terwijl ik in mijn studeerkamer zat en de tekening vergeleek met de wegnummers in een atlas van de zuidelijke sta-

ten, vond ik iets waarvan ik vermoedde dat het de werkelijke locatie was.

Naderhand had ik in gedachten een levendig beeld van Charlene gekregen, hetzelfde beeld dat ik in Peru had gezien toen me werd verteld over het bestaan van een Tiende Inzicht. Had haar verdwijning op een of andere manier te maken met het Manuscript? Er streek een vleugje wind langs mijn gezicht en ik bekeek opnieuw nauwkeurig het uitzicht beneden me. Ver naar links, aan de westzijde van de vallei, kon ik een rij daken onderscheiden. *Dat* moest het stadje zijn dat Charlene op de kaart had aangegeven. Terwijl ik het papier in mijn zak stopte, klom ik terug naar de weg en stapte in de terreinwagen.

Het stadje zelf was klein – tweeduizend mensen, volgens het bord naast het eerste en enige stoplicht. De meeste bedrijven en winkels lagen naast elkaar aan een straat langs de oever van de rivier. Ik reed het stoplicht voorbij, kreeg een motel in het oog bij de ingang van het Nationaal Park en draaide een parkeerplaats op tegenover een café-restaurant dat ernaast lag. Er liepen een paar mensen naar binnen, onder wie een lange man met een donkere teint en gitzwart haar die een grote rugzak droeg. Hij wierp ook een vluchtige blik op mij en heel even hadden we oogcontact.

Ik stapte uit, deed mijn auto op slot en besloot toen, door een ingeving, om door het restaurant te lopen alvorens me in te schrijven in het motel. Binnen waren de tafels bijna allemaal leeg – er zaten alleen een paar trekkers aan de bar, plus een paar van de mensen die vóór mij waren binnengekomen. De meesten waren zich niet van mijn blikken bewust, maar terwijl ik de cafézaal verder rondkeek, kruiste mijn blik opnieuw die van de lange man die ik zojuist had gezien; hij liep net naar het achterste deel van de zaal. Hij glimlachte zwakjes, hield mijn blik nog een moment vast en liep toen door de achteruitgang naar buiten.

Ik volgde hem. Hij stond vijftien meter verderop, gebogen over zijn rugzak. Hij droeg een spijkerbroek met een geruit overhemd en laarzen, en leek me ongeveer vijftig jaar oud. Achter hem wierp de late namiddagzon lange schaduwen tussen de grote bomen en op het gras. Veertig meter verderop stroomde de rivier voorbij, aan het begin van haar loop door de vallei.

Hij glimlachte, niet helemaal van harte, en keek me aan. 'Alweer een pelgrim?' vroeg hij.

'Ik zoek een vriendin,' zei ik, 'en ik had het gevoel dat je me misschien kon helpen.' Hij knikte terwijl hij me uiterst zorgvuldig van top tot teen opnam. Dichterbij komend stelde hij zich voor als David Lone Eagle en legde uit dat hij een directe afstammeling was van de Indianen die oorspronkelijk deze vallei bevolkten, alsof dat iets was wat ik beslist moest weten. Nu pas merkte ik een smal litteken op zijn gezicht op, dat van de zijkant van zijn linkerwenkbrauw helemaal naar zijn kin liep, net niet door zijn oog.

'Heb je zin in een kop koffie?' vroeg hij. 'Ze schenken in dat café uitstekend bronwater, maar koffie zetten kunnen ze niet.' Hij knikte naar een plek bij de rivier, waar tussen drie populieren een kleine tent stond. Er liepen tientallen mensen rond, waarvan enkelen over een pad dat via een brug naar het Nationaal Park leidde. Alles leek veilig.

'Graag,' antwoordde ik, 'dat lijkt me heerlijk.'

Bij de tent aangekomen stak hij een kleine butagasbrander aan, vulde een ketel met water en zette die op de brander.

'Hoe heet die vriendin van je?' vroeg hij ten slotte.

'Charlene Billings.'

Hij zweeg en keek me aan. Terwijl we elkaar aanstaarden, zag ik voor mijn geestes oog een helder beeld van hem in een andere tijd. Hij was jonger, in leer gekleed en zat bij een groot vuur. Zijn gezicht was getooid met strepen oorlogsverf. Er zat een kring van mensen om hem heen. De meesten waren Indianen, maar er zaten ook twee blanken bij, een vrouw en een uitzonderlijk lange man. Er was een verhitte discussie gaande. Sommigen in de groep waren vóór een oorlog; anderen wilden de zaak het liefst bijleggen. Hij interrompeerde, maakte degenen die vrede overwoogen belachelijk. Hoe konden ze zo naïef zijn, zei hij, na zoveel ver-raad?

De blanke vrouw leek hem wel te begrijpen, maar smeekte hem haar te laten uitspreken. Een oorlog kon worden voorkomen, hield ze vol, en de vallei zou op eerlijke wijze behouden kunnen blijven, als het spirituele medicijn maar sterk genoeg was. Hij wees haar betoog volkomen van de hand en besteeg vervolgens,

terwijl hij wild tegen de groep tekeerging, zijn paard en reed weg. De meeste anderen volgden hem.

‘Je hebt een goed instinct,’ zei David, waarmee hij me met een schok terugriep uit mijn visioen. Hij bood me een plaats aan op een handgemaakte deken die hij tussen ons uitspreidde. ‘Ik heb van haar gehoord.’

Hij keek me onderzoekend aan.

‘Ik maak me zorgen,’ zei ik. ‘Niemand heeft meer iets van haar gehoord en ik wil alleen maar weten of alles goed met haar is. En ik moet met haar praten.’

‘Over het Tiende Inzicht?’ vroeg hij glimlachend.

‘Hoe wist je dat?’

‘Ik gokte maar wat. Een hoop mensen die naar deze vallei komen, doen dat niet alleen vanwege de schoonheid van het Nationaal Park. Ze zijn hier om over de Inzichten te praten. Ze denken dat het Tiende hier ergens zijn moet. Er zijn er zelfs een paar die zeggen te weten wat erin staat.’

Hij draaide zich om en deed een thee-ei met koffie in het kokende water. Er was iets in zijn stem waardoor ik dacht dat hij me aan het uittesten was, dat hij probeerde erachter te komen of ik werkelijk degene was voor wie ik me uitgaf.

‘Waar is Charlene?’ vroeg ik.

Hij wees met een vinger naar het oosten. ‘In het Park. Ik heb je vriendin nog nooit ontmoet, maar ik hoorde op een avond toevallig dat ze aan iemand werd voorgesteld en sindsdien heb ik haar een paar keer gezien. Een paar dagen geleden zag ik haar opnieuw; ze trok alleen de vallei in en te oordelen naar haar bepaking zou ik zeggen dat ze daar waarschijnlijk nog ergens moet zijn.’

Ik keek die richting uit. Vanaf hier leek de vallei gigantisch, ze strekte zich eindeloos in de verte uit.

‘Waar denk je dat ze heen ging?’ vroeg ik.

Hij staarde me een poosje aan. ‘Waarschijnlijk naar het Sipseyravijn. Daar is een van de *openingen* te vinden.’ Hij peilde mijn reactie.

‘De openingen?’

Hij glimlachte raadselachtig. ‘Dat klopt, de openingen naar andere dimensies.’

Ik boog me naar hem toe, terwijl mijn ervaring bij de Celestijnse ruïnes me weer in gedachten kwam. ‘Wie weet hier allemaal van?’ ‘Heel weinig mensen maar. Voorlopig zijn het nog allemaal geruchten, stukjes en beetjes informatie, ingevingen. Er is nog geen mens die een manuscript heeft gezien. De meeste mensen die hier komen omdat ze op zoek zijn naar het Tiende hebben het gevoel dat ze er op synchrone wijze toe gebracht werden. Ze proberen oprecht naar de Negen Inzichten te leven, hoewel ze zich erover beklagen dat de toevalligheden hen een stukje op weg helpen en dan gewoon *ophouden*.’ Hij gniffelde een beetje. ‘Maar dat kennen we allemaal, nietwaar? Het Tiende Inzicht heeft te maken met het begrijpen van deze hele toestand – het waarnemen van geheimzinnige toevalligheden, het groeiende spirituele bewustzijn op Aarde, het verdwijnen van het Negende Inzicht – en dat alles vanuit het hogere perspectief van de andere dimensie. Zo kunnen we gaan begrijpen waarom deze transformatie plaatsvindt en er beter aan meewerken.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik.

Hij keek me met doordringende ogen aan, plotseling kwaad. ‘Ik weet het gewoon!’

Zijn gezicht bleef nog even streng, toen kreeg hij weer een wat warmere uitdrukking. Hij reikte voorover, schonk de koffie in twee kopjes en gaf er een aan mij. ‘Mijn voorouders hebben duizenden jaren vlak bij deze vallei gewoond,’ vervolgde hij. ‘Ze geloofden dat dit bos gewijd gebied was, halverwege de hogere wereld en de middenwereld hier op Aarde. De mensen van mijn volk onthielden zich een poos van eten en drinken en betraden dan pas de vallei als ze op *Visionquest* gingen, als ze op zoek gingen naar een visioen van hun specifieke talenten, hun medicijn, hun magische kracht, het pad dat ze in het leven moesten bewandelen. Mijn grootvader vertelde me over een medicijnman, een sjamaan, die van een verafgelegen stam kwam en ons volk leerde hoe men naar loutering moest streven, naar een staat van zuiverheid, zoals hij het noemde. De medicijnman leerde hun dat ze precies hiervandaan moesten vertrekken, alleen een mes mochten meenemen en door moesten lopen tot de dieren hun een teken gaven. Daarna moesten ze dat teken volgen, totdat ze een

plek bereikten die hij de heilige opening naar de hogere wereld noemde. Als ze het verdiend hadden, als ze zich van de lagere emoties ontdaan hadden, vertelde hij, zouden ze zelfs de opening mogen binnengaan en hun voorouders rechtstreeks kunnen ontmoeten. Ze kwamen dan ergens waar ze zich niet alleen hun eigen visioen zouden kunnen herinneren, maar het visioen van de hele wereld. Een visioen kan worden opgevat als een beeld van het ideaal dat je voor ogen staat, een visie die je hebt voor jezelf en voor de wereld. Natuurlijk kwam dat door de komst van de blanken allemaal ten einde. Mijn grootvader wist zich niet te herinneren hoe je zoiets aanpakte en ik kan het evenmin. We moeten er zelf achter zien te komen, net als iedereen.'

'Je bent hier op zoek naar het Tiende, is het niet?' vroeg ik.

'Natuurlijk... natuurlijk! Maar ik houd me alleen maar met vergeving bezig, lijkt het wel; een ware bezoeking is dat voor me.' Zijn stem werd weer scherp en plotseling leek het of hij meer in zichzelf praatte dan tegen mij. 'Elke keer dat ik een stap vooruit wil zetten, kan een deel van mij maar niet over de wrok, de woede over wat er met mijn volk is gebeurd, heen komen. En het wordt er niet beter op. Hoe is het mogelijk dat ons land ons werd afgenomen, dat onze manier van leven werd platgewalst, verwoest? Hoe kon het dat dat allemaal werd toegestaan?'

'Ik wou dat het nooit gebeurd was,' zei ik.

Hij keek naar de grond en gniffelde weer zachtjes. 'Dat wil ik best geloven. Maar toch, ik word zo woedend als ik bedenk hoe deze vallei misbruikt werd.'

'Zie je dit litteken?' voegde hij er, naar zijn gezicht wijzend, aan toe. 'Ik had het gevecht waarbij dit gebeurde kunnen vermijden; een stelletje Texaanse cowboys met te veel drank in hun lijf. Ik had weg kunnen lopen, ware het niet dat er zoveel woede in me brandt.'

'Wordt het grootste deel van deze vallei nu dan niet beschermd als Nationaal Park?' vroeg ik.

'Dat is maar de helft, ten noorden van de rivier. Maar de politici dreigen voortdurend het te zullen verkopen of er projectontwikkeling toe te staan.'

'En hoe zit het dan met de andere helft? Van wie is die?'

‘Dit gebied was lange tijd in handen van particulieren, maar nu probeert een bedrijf dat in het buitenland gevestigd is het op te kopen. We weten niet wie erachter zit, maar sommige eigenaren hebben enorme sommen geld aangeboden gekregen als ze willen verkopen.’

Hij keek even een andere kant op en zei toen: ‘Mijn probleem is dat ik zou willen dat de afgelopen drie eeuwen anders waren verlopen. Het maakt me kwaad dat de Europeanen zich in dit land gevestigd hebben zonder respect voor het volk dat hier al was. Dat was misdadig. Ik wil nog steeds dat het anders was gegaan, alsof ik op een of andere manier het verleden zou kunnen veranderen. Onze levenswijze was belangrijk. We waren de waarde van *herinnering* aan het ontdekken. Die geweldige boodschap hadden de Europeanen van mijn volk kunnen ontvangen, als ze maar de tijd hadden genomen om te luisteren.’

Terwijl hij aan het woord was, dreven mijn gedachten weer weg in een dagdroom. Twee mensen – opnieuw een Indiaan en dezelfde blanke vrouw – zaten te praten aan de oever van een riviertje. Achter hen was een dicht bos. Na een poosje stroomden er andere Indianen toe om hun gesprek te kunnen horen.

‘We kunnen dit goedmaken!’ zei de vrouw.

‘Ik ben bang dat we nog niet genoeg weten,’ antwoordde de Indiaan, waarbij zijn gezicht groot respect voor de vrouw uitdrukte.

‘De meeste andere opperhoofden zijn al vertrokken.’

‘Waarom niet? Denk eens aan alle gesprekken die we hebben gevoerd. Je zei zelf dat we dit goed konden maken, als we er maar voldoende in geloofden.’

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Maar geloof, vertrouwen, is het gevoel van zekerheid dat voortkomt uit de wetenschap hoe de dingen zouden moeten zijn. De voorouders weten dat, maar onder ons zijn er niet voldoende die die kennis bereikt hebben.’

‘Maar misschien kunnen we die kennis nu bereiken,’ pleitte de vrouw. ‘We moeten het proberen!’

Mijn gedachten werden onderbroken doordat ik een aantal jonge beambten van bosbeheer in het oog kreeg, die op de brug een oudere man tegemoet liepen. Hij had keurig geknipt grijs haar en droeg een net vrijetijdspak met een gesteven overhemd. Hij trok een beetje met zijn been als hij liep, leek het.

‘Zie je die man met die beambten?’ vroeg David.

‘Ja,’ antwoordde ik. ‘Wat is er met hem?’

‘Ik heb hem hier de afgelopen twee weken rond zien lopen. Zijn voornaam is Feyman, geloof ik. Zijn achternaam weet ik niet.’ David boog zich naar me over, hij klonk voor het eerst alsof hij me volkomen vertrouwde. ‘Hoor eens, er is iets heel vreemds gaande. Het ziet ernaar uit dat bosbeheer al een paar weken de mensen die het bos ingaan aan het tellen is. Dat hebben ze nooit eerder gedaan. Gisteren hoorde ik van iemand dat ze het oostelijkste deel van dit natuurgebied helemaal hebben afgesloten. Je hebt daar plaatsen die op vijftien kilometer afstand van de dichtstbijzijnde hoofdweg liggen. Weet je wel hoe weinig mensen zich ooit zo ver weg wagen? Sommigen begonnen uit die richting ook vreemde geluiden te horen.’

‘Wat voor soort geluiden?’

‘Een of andere dissonant. De meeste mensen kunnen het niet horen.’

Plotseling stond hij op en begon vlug zijn tent af te breken. ‘Wat doe je?’ vroeg ik.

‘Ik kan hier niet blijven,’ antwoordde hij. ‘Ik moet de vallei in.’

Na een poosje onderbrak hij zijn werk en keek me weer aan. ‘Moet je horen,’ zei hij. ‘Er is iets wat je moet weten. Die man die ik je aanwees, die Feyman, daar heb ik je vriendin een paar keer mee samen gezien.’

‘Wat deden ze?’

‘Ze praatten gewoon, maar volgens mij is er iets mis.’ Hij begon weer te pakken.

Ik bekeek hem een poosje in stilte. Ik had geen idee wat ik van de situatie moest denken, maar naar mijn gevoel had hij gelijk dat Charlene ergens in de vallei moest zijn. ‘Ik pak m’n spullen even,’ zei ik. ‘Ik wil met je mee.’

‘Nee,’ zei hij vlug. ‘Ieder mens moet de vallei helemaal alleen ondergaan. Ik kan je momenteel niet helpen. Ik moet op zoek naar mijn eigen visioen, mijn eigen idealen.’ Zijn gezicht zag er gepijnigd uit.

‘Kun je me vertellen waar dat ravijn precies is?’

‘Volg de rivier maar gewoon, zo ongeveer drie kilometer. Dan

kom je bij een beekje dat vanuit het noorden de rivier in stroomt. Je volgt die beek nog eens anderhalve kilometer. Dat brengt je rechtstreeks naar de ingang van het Sipseyravijn.'

Ik knikte en draaide me om om weg te lopen, maar hij greep mijn arm.

'Kijk,' zei hij. 'Je kunt je vriendin vinden als je je energie omhoog brengt naar een ander niveau. Er zijn in de vallei bepaalde locaties die je daarbij kunnen helpen.'

'Bedoel je de openingen tussen de dimensies?' vroeg ik.

'Ja, daar is het mogelijk uitzicht te krijgen op het Tiende Inzicht, maar om die plaatsen te kunnen vinden, dien je de ware aard van je ingevingen te begrijpen, en moet je ook weten hoe je die beelden kunt *vasthouden*. Let ook op de dieren. Dan zal je je gaan herinneren waarom je hier in de vallei bent... waarom wij allemaal hier zijn. Maar wees heel voorzichtig. Zorg dat ze niet zien dat je het bos ingaat.' Hij dacht even na. 'Er zit daar nog iemand, een vriend van me, Curtis Webber. Als je hem tegenkomt, zeg hem dan dat je mij gesproken hebt en dat ik hem wel zal vinden.' Hij glimlachte flauwtjes en ging verder met het opvouwen van zijn tent.

Ik wilde hem nog vragen wat hij bedoelde met wat hij zei over ingevingen en het observeren van de dieren, maar hij vermeed oogcontact en bleef op zijn werk geconcentreerd.

'Bedankt,' zei ik.

Hij wuifde licht met een hand.

Zachtjes deed ik de moteldeur dicht en sloop naar buiten, het maanlicht in. De koele lucht en de spanning bezorgden me een rilling door mijn hele lichaam. Waarom, dacht ik, doe ik dit? Er was geen bewijs dat Charlene nog steeds in deze vallei was, of dat Davids vermoedens juist waren. Toch had ik een intuïtief gevoel dat er inderdaad iets mis was. Een paar uur lang had ik overwogen de plaatselijke politie te bellen. Maar wat had ik moeten zeggen? Dat mijn vriendin verdwenen was en dat men gezien had dat ze het bos inging, geheel uit vrije wil, maar dat ze misschien wel in moeilijkheden verkeerde; en dat alles gebaseerd op een vaag briefje dat honderden kilometers hiervandaan gevonden was?

Het doorzoeken van het natuurgebied zou honderden mensen vergen en ik wist dat ze zoiets nooit op stapel zouden zetten zonder iets substantiëlers dan de aanwijzingen die ik had.

Ik wachtte even en keek naar de voor driekwart volle maan, die boven de bomen uitkwam. Het was mijn bedoeling de rivier ruim ten oosten van de boswachterspost over te steken en dan via het hoofdpad verder de vallei in te gaan. Ik had erop gerekend dat de maan mijn pad zou verlichten, maar niet dat ze zo helder zou zijn. Het zicht was minstens honderd meter.

Ik baande me een weg langs het café naar de plek waar David gekampeerd had. Het veldje was volkomen schoon. Hij had zelfs wat dennenaalden en bladeren verspreid om elk blijk van zijn aanwezigheid te verwijderen. Om over te kunnen steken waar ik gepland had, moest ik ongeveer veertig meter volop in het zicht van de boswachterspost lopen, die ik nu duidelijk kon zien. Door het zijraam van het gebouw zag ik twee beambten die druk met elkaar in gesprek waren. Een van de twee stond op van zijn stoel en pakte een telefoon.

Voorovergebogen trok ik mijn rugzak over mijn schouders en liep naar het zanderige slib dat de rivier omzoomde. Ten slotte ging ik het water in, waarbij ik door hopen gladgeslepen rivierstenen plaste en over rottende stukken hout moest stappen. Om me heen barstte een koor van boomkikkers en krekels los. Ik wierp weer een blik op de boswachters; die waren nog steeds in gesprek, zich niet bewust van mijn onopvallende gedrag. Op het diepste punt kwam het rustig stromende water tot mijn dijen, maar in een paar seconden was ik door de negen meter brede stroom heen en stond ik tussen een stel denneboompjes.

Behoedzaam ging ik verder tot ik het voetpad ontdekte dat de vallei in liep. Het pad verdween in oostelijke richting in het duister en terwijl ik die kant op keek kwamen er nog meer twijfels in me op. Wat was dat voor geheimzinnig geluid dat David zoveel zorgen baarde? Wat zou ik hier in het donker allemaal niet tegen het lijf kunnen lopen?

Ik schudde de angst van me af. Ik wist dat ik verder moest, maar bij wijze van compromis liep ik maar een kleine kilometer het bos in. Daarna ging ik een flink eind van het pad een dichtbebost stuk

in om de tent op te zetten en de nacht door te brengen. Ik was blij dat ik mijn natte laarzen uit kon doen en ze kon laten drogen. Het was wijzer om bij daglicht verder te gaan.

De volgende morgen werd ik bij zonsopgang wakker en dacht na over Davids raadselachtige opmerking over het *vasthouden* van mijn ingevingen. Terwijl ik in mijn slaapzak lag, keek ik terug op wat ik zelf van het Zevende Inzicht begrepen had, vooral als het ging om het besef dat het beleven van synchroniciteit een bepaalde structuur volgt. Volgens dit Inzicht kan ieder van ons, zodra we aan de slag gaan om wat zich in het verleden heeft afgespeeld op te helderen, bepaalde vragen onderkennen die iets zeggen over onze specifieke levenssituatie. Het zijn vragen die te maken hebben met onze carrière, onze relaties, waar we het beste kunnen wonen, hoe we ons pad kunnen vervolgen. En dan, als we ons daarvan bewust blijven, kan ons instinct, kunnen intuïtieve gevoelens, ingevingen ons voorzien van indrukken over hoe het verder moet, wat ons te doen staat, met wie we zouden moeten praten teneinde een antwoord te vinden.

Daarna zou er, uiteraard, een samenloop van omstandigheden moeten plaatsvinden die zou moeten onthullen waarom we ons ertoe aangezet voelden een dergelijke koers te varen. Dat zou ons nieuwe informatie verschaffen die op een of ander manier met onze vraag in verband stond. Door dat alles zouden we weer een stuk verder komen in het leven. Hoe kon het vasthouden van de ingeving ons daarbij helpen?

Behoedzaam gleed ik uit mijn slaapzak, deed de tentflap opzij en keek naar buiten. Er viel me niets ongewoons op, dus kroop ik de frisse herfstlucht in en liep terug naar de rivier, waar ik in het koele water mijn gezicht waste. Daarna pakte ik alles in en ging weer op pad naar het oosten. Onderweg knabbelde ik op een muesli-reep en hield ik me zoveel mogelijk schuil tussen de hoge bomen langs de rivier. Na een kilometer of vier, vijf, sloeg er een duidelijk voelbare golf van angst en nervositeit door mijn lichaam. Ineens was ik moe, dus ging ik zitten en leunde tegen een boom, in een poging me op mijn omgeving te concentreren en aan innerlijke kracht te winnen. De lucht was wolkeloos en de stralen van de ochtendzon dansten tussen de bomen en over het gras om

me heen. Drie meter verderop zag ik een klein groen plantje met gele bloemetjes. Ik concentreerde me op haar schoonheid. Het werd al beschenen door het volle zonlicht maar plotseling leek het nog meer te stralen, de blaadjes kregen een nog rijkere kleur groen. Er drong een vlaag van zoete geuren tot me door, tezamen met de muffe lucht van bladeren en zwarte grond.

Tegelijkertijd hoorde ik, vanuit de bomen ver naar het noorden, de roep van een aantal kraaien. Ik verbaasde me over de volheid van het geluid, maar vreemd genoeg kon ik niet precies uitmaken waar ze zaten. Terwijl ik geconcentreerd luisterde, werd ik me bewust van tientallen afzonderlijke geluiden die samen het ochtendkoor vormden: zangvogels in de bomen boven me, een hommel tussen de madeliefjes aan de oever van de rivier, water dat om stenen en gevallen takken heen gorgelde... en nog iets, nauwelijks waarneembaar, een laag, dissonerend *gezoem*. Wat was dat voor een geluid?

Ik pakte mijn rugzak op en liep verder naar het oosten. Vanwege het gekraak van mijn voetstappen op de afgefallen bladeren moest ik stilstaan en heel ingespannen luisteren om het *gezoem* te kunnen horen. Maar het was er nog. Verderop eindigde het bos en kwam ik bij een grote wei, die zich bijna een kilometer voor me uitstreckte en vol stond met kleurige wilde bloemen en dichte bosjes salie van een halve meter hoog. Het briesje bewoog de toppen van de salie in golven heen en weer. Toen ik aan de rand van de wei kwam, zag ik naast een omgevallen boom een plekje waar braamstruiken groeiden. De struiken kwamen me buitengewoon schitterend voor en ik liep ernaartoe om ze van dichtbij te bekijken, terwijl ik me voorstelde dat ze vol bramen zaten.

Ondertussen kreeg ik een sterk *déjà vu*-gevoel.

De omgeving kwam me plotseling heel bekend voor, alsof ik al eens eerder in deze vallei was geweest, al eerder bramen gegeten had. Hoe kon dat? Ik ging op de stam van een omgevallen boom zitten en at langzaam de bramen op. Op dat moment kwam er in mijn achterhoofd een beeld op van een meertje met kristalhelder water en een reeks watervallen op de achtergrond. Het was een plek die me, zoals ik het voor me zag, al even bekend voorkwam. Opnieuw voelde ik me ongerust.